

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 7069

Doknr.
280497

Dato
21-08-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 8. juli 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 630 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares endeligt. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 630:

”Mener ministeren, at der kan gives afslag på dækning af udgift til en privatansat socialrådgiver efter servicelovens § 100 med begrundelsen om, at kommunen er forpligtiget til at give råd og vejledning, og vil ministeren forholde sig til, hvordan borgere over 18 år, der ikke af egen drift kan søge hjælpen og/eller anke eventuelle kommunale afgørelser, er sikret retssikkerhedsmæssigt, når kommunen ikke efterlever sine forpligtelser, og borgeren ikke har økonomiske midler til at aflønne en ekstern partsrepræsentant? Der henvises til bilag 59 (alm. del (fortroligt)) og svar på spørgsmål 131 (alm. del).”

Svar:

I forhold til spørgsmålet om, hvad der er tilstrækkelig begrundelse for afslag på at få dækket sine udgifter til en privatansat socialrådgiver efter servicelovens § 100 om nødvendige merudgifter, skal jeg henvise til det fortrolige bilag til min besvarelse af d. 17. januar 2020 af SOU alm. del spørgsmål nr. 131.

Det fremgår blandt andet heraf, at serviceloven er en rammelov, og merudgiftsbestemmelsen er bred i den forstand, at den ikke indeholder en udtømmende liste over udgifter, som det er muligt at få dækket. Vurderingen af, om en udgift kan dækkes som en merudgift efter § 100, vil altid blive foretaget af kommunen ud fra en konkret og individuel vurdering.

Ankestyrelsen fortolker gennem sine afgørelser den sociale lovgivning, og Ankestyrelsens principafgørelser danner herefter rettesnor for kommunerne i deres sagsbehandling og afgørelser. Ankestyrelsen har endnu ikke udsendt principafgørelser vedrørende muligheden for at få dækket udgifter til aflønning af en socialrådgiver efter § 100. Det kan derfor ikke udelukkes, at det vil være muligt at få støtte til udgifter forbundet med ansættelse af en socialrådgiver.

I forhold til spørgsmålet om, hvordan borgere, der ikke selv kan søge om hjælp efter serviceloven eller klage over afgørelser herom, er sikret retssikkerhedsmæssigt, vil jeg gerne understrege, at det er henvendelser, som dén, der henvises til i spørgsmålet, som bestyrker mig i, at vi skal sætte ind med at styrke retssikkerheden og genskabe tilliden på det sociale område.

I forlængelse heraf vil jeg understrege, at kommunerne efter serviceloven har et klart ansvar for at sikre, at personer med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse får en sammenhængende og helhedsorienteret indsats, der modsvarer den enkeltes behov.

Der er ligeledes en række forhold i den sociale lovgivning, herunder retssikkerhedslovens § 5 om helhedsvurdering, der medvirker til at sikre, at borgerne kan få rådgivning og vejledning. Jeg vil også her gøre opmærksom på, at det følger af undersøgelsesprincippet, at en myndighed har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, før den træffer afgørelse.

Der er altså en række forhold i lovgivningen, som skal sikre, at det ikke skal være nødvendigt for borgerne at ansætte deres egen socialrådgiver for at få den nødvendige hjælp. Men jeg anerkender også, at der er et klart behov for, at vi nu for alvor ser på, hvordan vi kan styrke retssikkerheden og tilliden mellem borgerne og systemet. For det må ikke være en kamp at få hjælp.

Med venlig hilsen
Astrid Krag